ו) לקמן פח: פט. חולין מט:

עז. ר"ה כז. יומא לט. מד:,

ו) שבועות טו., ק) ל"ל כגוו

שתי הלחם ולחם הפנים הבאיו

סאין חיטים ומניפים אותם

עין משפט נר מצוה

בז א מייי פ"ז מהני תמידין ומוספין הלי יב: בז ב מייי פ"ח שם הלי ג: בח ג מיי' פ"ח שם הלי ו: ממ ד מיי׳ ד מיי' פי"ב מהלי מעה"ק הלכה ה:

ב ה מיי' פ"ה מהל' תמידין ומוספין הל' ו ופ"ח שם

נא ו מיי׳ פ״ו שם הל׳ יב: נב ז מיי פיין שם הלי נג. נב ז מיי פייח שם הלי ג: נג ח מיי שם פייה הלי ו: א ט מיי פייט מהלי מעה"ק הלכה יו:

מוסף רש"י

התורה חסה על ממונן של ישראל. דכתיב (ויקרת ישר) ולוה הכהן ופנו תמ הבית, עלת יעתתו כלי חרק סבים, שלח יטמחו כלי חרם שבתוכו שחץ להם טהרה במקוה (ריה כו. יומא לט. חולין מט: בארוכה), הררן עלך פרק אלו מנחות נמקצות

שהן שש מדבריות. שהוסיפו על המדות שתות מלצר שהכניסו שש חלקים ראשונים בחמש והוסיפו חלק ששי מכחון שהן שתי איפות. שהאיפה שלש סאין, והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן הרי מין אחד, ורקיקי מצות משוחים בשמן הרי שני מינין של מלה, סלח מרבכת חלות בלולות קנת מרככת חנות בנונות בשמח הרי שלשה מינין של בשמח הרי שלשה מינין של להם חמן יקריב וגר כנגד מלה הבא חמן שיהא קלת במין החמן כנגד שלשה מינין שבמלה (שבועות שו.).

שימה מקובצת אף חוץ מלחמי: כן מאפה ל) אף חרץ מלחמי: 2) מאפה מצות שאפאה: 2 תיבת מצות שאפאה: 2 תיבת מצות מנחק: ד) במהד עשרונין כו במק: ד) במהד להי של במקי בל א נהירא להי הלחנן אל כך נראה לו הפירוש אל כך נראה לו הפירוש הייש אומר ""צ גומה קבועות המיונות הייש ומנה לו למעלה מזו העילונות היערות גסה מכולן התטונוד היעה גסה מכולן . ותחתונה היתה דקה ממנה וכן כולן היו הולכות ודקות . השניה דקה מן הראשונה . והשלישית דקה מן השניה ירושלמית כדאמר בפ׳ יש בכור דחמש סלעים דבכוו הוי (לפני) [לפי] התוספות וי"ל דשאני התם דגלי קרא מדבריות: ו) עשרונן: מ) קרטין הגרוסות אות ו'

מו א מיי פ"ז מסלי סמידין שריבה במדת חלתן או שמיעם במדת חלתן כשרות חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן גדול ויש אומרים אף לחמי

תודה ונזירות. זו גירסת הקונטרס טעמא משום דבלחם הפנים וחביתין כתיב חוקה לעכב ובלחמי תודה כתיב מלות בוי"ו אבל בשאר

מנחות כתיב מלת ואפילו כתיב בהו מלות בוי"ו גמר ממנחת מאפה ונזירות דכתיב שלמיו לרבות שלמי נזיר מ) ודבר תימה היאך יכול לכוין בחביתין שיהיו שוות דלקמן בריש שתי מדות (דף פו:) אמרינן דמחלקה ביד: כל המנחות שריבה במדת עשרונן או שמיעם כמדת עשרונן פסודות. פירש בקונטרס בלשון אחר משום דכשריבה הוה קומן 0 נקמן מן החלי היתר ונמלא שאין עשרון קומן והוה ליה קומץ חסר ואם מיעט במדת עשרונות הוה לה מנחה חסירה והשה דהא אסיקנא בהקומץ רבה (לעיל כד:) דקומן בדעתו דכהן תליח מילתא ואעשרון קא קמיץ ונראה כלשון אחר שפירש דכתיב שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ואם ריבה או מיעט פסולות דגזירת

הכתוב היא ואסור לשנותו: בדקה בגסה בדקה בגסה. תניא בתוספתה העומר היה מניפו בי"ג נפות שתי הלחם בי"ב לחם הפנים בי"א בדהה בגסה בדהה שתהא קולטת את הסולת בגסה שתהא קולטת את הסובין רבי שמעון בן אלעזר אומר י"ג נפות היו זו על גבי זו והתחתונה שבכולו עשויה שתהא קולטת את הסולת:

הדרן עלך אלו מנחות

התודה היתה כאה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות. כמו שהוסיפו על הסחה שתות כך הוסיפו על האיפה שתות ם) דלעיל קים לן גם עכשיו איפה שלש סאין וא״ת כי אמר רחמנא עשרון ניזיל בתר השתה כדהשכחן גבי חמש סלעים של בן בפ' יש בכור (בכורות נ.) בתר דאוסיפו עלייהו ויש לומר דשאני התם דגלי קרא כדדרשינן מדכתיב יהיה:

קולמת סובין תחתונה קולמת סולת: רבי שמעון אומר לא היה להן קצבה: תנו רבנן והשקל םולת ואפית אותה מלמד שנקחת סולת ומנין שאפילו חיטין תלמוד לומר ולקחת מ"מ יכול אף בשאר מנחות כן תלמוד לומר אותה מפני יהחיסחון י (אמר רבי אלעזר) מאי מפני יי החיסחון אמר רבי אלעזר יי התורה חסה וואמר רבי אלעזר יי על ממונן של ישראל היכא רמיזא דכתיב 2והשקית את העדה ואת בעירם:

הדרן עלך אלו מנחות נקמצות

יהתודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות שהן שש מדבריות יו שתי איפות האיפה שלש סאין בעשרים עשרון עשרה לחמץ ועשרה למצה עשרה

מדבר שמות ואומן של קחמשן של מדברות ביל של מדברות מדבר שמות ואומן של קחמשן של מדברות האומן של מדברות האומן של מדברות האומה באיפה בי מאין שהן כי עשרונות דכתיב נשמות שו והעותר עשירית האיפה דעותר הוא עשרון ונתנא יי עשרונים באיפה ובי איפות קן כי עשרונות:

דאמר כי האי תנא דתניא כל המנחות

שריבה במדת חלתן או שמיעם במדת

חלתן כשרות חוץ מלחם הפנים וחביתי כהן

גדול ויש אומרים אף וו לחמי תודה ונזירות

אמר רב הונא מנחת מאפה יו שאפה חלה

אחת יצא מאי מעמא יו יי(מצות) מצת כתיב

מתקיף לה רב פפא מעמא דכתיב מצת הא

כתיב מצות לא והא גבי לחמי תודה דכתיב

מצות ואמר רב טובי בר קיסנא אמר

שמואל לחמי תודה שאפאן ארבע חלות

יצא ∘ההיא פליגא: מתני' אהעומר היה בא

עשרון משלש סאין ישתי הלחם שתי

עשרונים משלש סאין ילחם הפנים עשרים

וארבע עשרונים מעשרים וארבע סאין:

גמ' מ"ם כיון דמחדש אתי ומשעורין אתי עשרון מובחר לא אתי אלא משלש סאין

שתי הלחם שתי עשרונות משלש סאין כיון

דמחיטין אתיין אף על גב דמחדש אתיין

שתי עשרונות אתו משלש סאין לחם הפנים

עשרים וארבעה עשרונות מעשרים וארבעה

סאין מאי מעמא כיון דמחימין אתו ומישן

אתו עשרון מובחר אתי מסאה תנו רבנן

כל המנחות שריבה יבמדת עשרונן או

שמיעם יו במדת עשרון פסולות הריבה

במדת סאין שלהן או שמיעם במדת סאין

שלהן כשרות: מתני' העומר יהיה מנופה

בשלש עשרה נפה ישתי הלחם בשתים

עשרה חולחם הפנים בי"א רבי שמעון אומר

לא היה להן קצבה אלא סולת מנופה כל

צרכה היה מביא שנאמר יולקחת סולת

ואפית אותה עד שתהא מנופה כל צרכה:

לב" תנו רבנן בדקה בגסה בדקה בגסה ס ר'

שמעון בן אלעזר אומר שלש עשרה נפות היו

במקדש זו למעלה מזו וזו למעלה מזו עליונה

הן: שסי איפוס. שהאיפה ג' סאין שהן כ' עשרונות דכמיב (שמות שו) והעותר עשירית האיפה דעותר הוא עשרון וממא " שבוני מיהיה החלב ה" שברון מג' סאין, מביאין ומניפין אותו בנפה ""ג פעמים עד שמעמידין על עשרון פולח: כ"ד עשרונים. דהכי כתיב שמים עשרה חלות כ' עשרונים יהיה החלב האחת וף באחת ומניפין אותו בנפה ""ג פעמים עד שמעמידין על עשרון פולח ביש ביה במה במה חלבים היא: ומשן אפו. דלפי בשטה שהערון: דמחדש. מנואה חדשה היים ביה החלב והיא מעמתה מביאה והיא של מולח ביה לו משם אלו. דמרי מעשרון ביהל או שמעם ביה של היים להביא מן הישונים ביהי החלבים היא: ומשן אפו. דאפי בשטה שהערון: דמחדש. מנואה חדשה היים עותר ומתא החלבים היא: ומשן אפו. דאפי בשטה שהערון: דמחדש. מנואה חדשה יש ביה סובין יותר וסולת מועע: בעשרון גדול או שמעם בשרון, דהוי מנחה חסירה ותנן ") מנחה פרט לחסירה היא ושחסך קומלה: ריבה במדם סאין שלהן. שהביא עשרון מדי מאין מוע במקרון מותל המריל ביה מועד לאות וצירם הסוב במות אם ריבה או מיעע דתקתו חכמים האון בלה! או מיעע דבורת הכתוב הוא במות המריב במדם שמיון בלה או מיעע בתקתו מוכתים היא ויכול לשותו ב"לאול גזירת הסתוב הוא ביחות אם ריבה או מיעע דתקתו חכמים היא ויכול לשותו ב"לאול גזירת הסתוב הוא ביחות אם ביה אולי שלה בלה און בלך לאו גזירת הסתוב הוא במות אם ריבה אול הוליאה פוצין וחחר ותנפה סמולת בדקה אחרום שהיא להם עלבה אולה לאפתו ב"ל בק אחרום שהיא אולה בלה אול הוא מוצין וחחר ותנפה סמולת בדקה אחרום שהיא להם תובה בלה אול בדקה אחרום שהיא להם ללבה וולא בלה במלים אוליה לאפתו בלל היא אלא מה ששאלה אוליה במלפו זו קולעת הפוצין מה שהולא הגקם ונוע "יצ לקה זו גמה בתקם ותוליאה מולה ולא הים הוא בלה היא וול ביתה לאות הוא בלה היא של הוליאה לאל אלב בעלמא והואלה מולה בלה להואה לאות הבלה בלה וולעת הפוצין וחוד בחלונית הופין ותם שהיולא מתום בסף וותוב בשם ומוללה הוא היש מון בנקה בלה וולל היתה בקה בלה לול היתה בלה בלל בלה שלונה לול היתה בקה בלה וולעל מתנה ולעום ההים עון בנקה ותם המה לול היתה בלך מולם מול בלון בלה של הוא התום בלון לולי היה שופין ולא היה שוצי מתום לול של הוא הוות הוות לון לול היה שולו לל הית המקום לולים לולים להוות לון הלול המות הוות לון השל המות הוות לון הלו השום והוע לוות בשום ולות הליל אות המות לון הלו המות הוות לון הלו המות הוות לון הלו המות הוו

הדרן עלך ואלו מנחות נקמצות ה' סאין ירושלמיום. כולה מתני מפרש בגמרא [עו] בברייתא: שהן שש מדבריום. שש סאין מאותן שהיו בימי משה והוסיפו שתות על המדות והגך שש סאין שתי איפות ועשרים עשרון הם דהא בכל איפה יש עשרה עשרונות לעשר חלות:

י באר האי הוא המניא כו. ואיהו שמואל סבר ליה כמ"ק דאתר חוץ א "ק מ"ג כ) פיין רש"ק האחר כי האי הפנים וחביתין אבל למתי חודה ומזירות כשרות: מנחת מאפה. שדינה שהאריך בזה, ג) נאמן פוי, להיות יי חלות: מלח כחיב. חתר ו"יו: והא בני לחמי חודה דכתיב מלות.
די אור הארה די מודי רוי החוא. דרב טובי דאתר אף על גב דכתיב מלות בכל מין ואמר רב טובי כו': ההוא. דרב טובי דאמר אף על גב דכתיב מלות פליגה אדרב הונה: בזרגני' העומר. דאומן שלשה סחין היו מניפין עד שהיה עומד על עשרון: גבו' מחי טעמח.

לעשרונים וכגון העותה כוי. ג'יק, ש) ואותן שש מדבריות הן שתי איפות כוי והידית. ב"יק, ש) מייר ויקרא פרק יא, לעיל טי. כ) במדבר כת, ל) [נדל"ל ובר מנסהן, מ) עי' רש"ק, נ) צ'יל נקמן החלי מן היותר ובר מנסהן ביי רש"ק, יותר ביי ביי רש"ק, יותר ביינות ביינו יהיה החלה האחת: שריבה במדם ז] טשרונים. שעשה העשרון גדוש: או שמיטט. שמחק העשרון יותר מדאי עד שחסר: ריכה כמדת סאין שלהן. ח) כגון שתי הלחם שבאין מג' סאין ולחם הפנים ליה כו'. נ"ק, ס) רש"ק גרם שבאים מכ"ד סאין קמח ומניפין אותם לעשרונים סלח וכגון העומר שהיה בא דלקמן וגי' ל"ק ולעולם קים לן דגם עכשיו כו', מג' סאין נקלר לצורכו ד' סאין או שלא קלר לו אלא ב' סאין: כשרה. ובלבד שיהא העשרון כהלכתו: בותב' העומר תורה אור השלם וְלְקַחֶהֶּ סֹלֶת וְאָפִיתָ אֹתָה שְׁהֵים עֶשְׂרֵה חַלּוֹת שְׁנֵי עֲשְׂרֹנִים יִהְיֶה החַלְּה סים מנופה בי"ג נפה. הלכה לחשה מסיני: שנחמר ולקחת סלת וחפית חותה וגו' שחהא מנופה כל לורכה. ב סלת ברורה בשעת אפיה: גבו' שתהא 2. קח את המטה והקהל תנו את העדה אתה ואהרן רבנן. כילד היה מנופה בי"ג נפות: לכת. כימו היים ממופה בייג נפות כדקה כנסה. דשתי נפות היו במקדש אחת דקה ואחת גסה שקורין קליי״ר ובתחילה היו מניפין בדקה והיתה קולטת הסלת והסובין והיה הקמח הולך הנפה כמנהג גרוסות ואח"כ נותנין אותו בגסה שקולטת הסובין שנשתיירו בסלת והגרוסות כעין קרטין שממנו הסלת נעשה היה הולך לעבר הנפה ואחר כך

מחרין ומניפין בדקה ובגסה וכן חחרין חלילה עד שיהא מנופה שלש עשרה פעמים

והנים על שמים שעתים ובלבד של שמים שעתים ובלבד של ישתים הסיבין עם הקמח ומן הסובין עם הסלח וחחרין וטוחנין קרטין ד'ן והגרוסות והויין סלח: רבי שמטון אומר. לא היו עושין כמו שאמרת בדקה בגסה אלא י"ג

נפות היו במקדש זו למעלה מזו כל אחת

עבה מחברתה עליונה ראשונה קולטת סובין שהיא היתה גסה שבכולן ולא היתה

קולטת כ״א סובין והיו הקמח והסלת הולכין

לעבר הנפה ושוב היה נותן הקמח והסלת

בתחתונה בדקה הימנה והיא היתה קולטת

הקרטין סלת והקמח הולך לעבר הנפה

ושוב היה חוזר ונותן הסלת בדקה הימנה

כדי שלא ישתייר מן הקמח ומן הסובין בסלת כלל שתהא הסלת ברורה: **הלמוד**

לומר ולקחת מכל מקום. ובלבד שתהא

זו סלת ברורה בשעת אפייה: יכול אף

בשאר מנחות כן. שיהו נקחות נמי חיטין: חלמוד לומר אוחה. אותה נקחת

שחסה חורה על ממונס של ישראל. לפי

בזול יותר משאם היו לוקחין סלת מן התגר שהקונה סלת קונה אותה ביוקר אבל

שאר מנחות שהן דבר מועט ואין באות

מדיר לא הותרו לקנות כי אם סלת: הדרן עלך אלו מנחות

התורה. שהן שש מדבריות. דאילו סאה ירושלמית היתה יתירה על של

שלחם הפנים הם כ"ד עשרונות שהן בכל שבת ושבת ועולים לדבר גדול הותר לקנותן מן החיטין כדי שיבא לחם

בחטים ואין אחרת נקחת

בא משלשה סאין: כיון דמחדש אתי. שיש

בו סוביו יותר מיבשיו ושעוריו נמי יש בהו

פו פוכן יותר מבחיטים: לחם הפנים כ"ד טובין יותר מבחיטים: לחם הפנים כ"ד עשרונים. דכתיב (ויקרא כד) שתי עשרונים

לעזי רש"י קליי"ר [קלי"ר]. בהיר, צלול, בלתי-צפוף.

אֶחיף וְדבּרְתָּם אֶל הַפֶּלע לְעִינֵיהֶם וְנְתַן מֵימִיוּ וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִּם מַן

רבינו נרשום

ויקרא כד ה

וי"א אף לחמי תודה. (מאן י"א) [ומהי"א] קא מותיב לרב טובי. ואית ספרים דכתב בהו במקום מתיבי כתנאי, ומסתברא הכי: מצת חסר כתיב: והא גבי תודה כתב מצות. בכל מין ומין: . ואמר רב טובי) ריבה במדת (ואמר רב סאין שלהן כגון ג׳ סאין של עומר. אם גדשן או פיחתן כ״ש: לחם הפנים בי״א. כיש: לחם הפנים כייא. כיש: לחם הפנים כייא. בדקה בנסה, [בנקה בתהלה כדי בייא: בדקה ממנה בתחלה כדי בייא: בדקה ממנה האינו לחול הדרב גבסה נפה נישאר הסלת והדר בדקה כדי שירא מחשר האבק יפה יפה ומשר האבק יפה יפה ומיא החבר בדקה כדי להשיר האבק יפה יפה יובר נותר נותר בותר בייד להישיר האבק יפה יפה יובר נותר נותר בותר בייד להישיר האבק יפה יפה יובר נותר נותר בייד להישיר האבק יפה יפה יובר נותר בותר בייד להישיר בייד והדר בגסה כדי להוציא המורסן יפה יפה וכן עד י"ג . פעמים ולא היו שם אלא ב׳ פעמים ולא היי שם אלא בי
נפות דקה וגסה: רי שמעון
אומר וכר: עליונה הגסה
מכולן קולטת את הסובין
הקליפה ותתחונה הדקה
מכולן קולטת את הסלת
ומשיר האבק ואין בה סובין
כלל ת"ל אותה מפני
התיכה ת"ל אותה משום
התיכור ולא אותה משום רהתורה חסה על ממונן של שראל. כיון דלחם הפנים של רבים הן והן כ״ד עשרונים התיר לקנותן מן של רבים הן ההן כ"ד

עשרונים התיר לקנותן מן

היוטין ולעשותן סלת כדי

היו לוקחין הסלת מן

היו לוקחין הסלת מן

הרון עלך ואלו מנחות

ב"ד תחודת, שהן שש סאין

מדבריות של משה מ"ד מידיות של משה

שהן ב" איפות שהי ב" שהן ב" איפות שהי ב" שהן ב" איפות שהי ב"ה

שהן ב' איפות שהן כ' י עשרוו: